

גערה שנטפתחת

מב-ב

זהו אונס וחטפה, ומוציא שם רע, שכל אלו תשלומי קנס הם — בגין שהוא חייב קון וחומש וקרבן אשם גזילות על כפירתן בשבועה?

תלמיד לומר מרכתי באותה פרשה: "ומעליה מעלה" — ריבת אף את הכהן בתשלומים הללו כדיין כל הכהן בשבועות הפקדון.

והשתא, חיבי דמי?

אי דלא עמד עדין בדין, תשלומי כפיא מי איבא? היאך הוא תובעו עליהם, והרי עדין לא הוכח בבית דין שגנבו!⁽¹⁷⁾ ועוד, שמא יודה ויפטר!

אלא, פשיטה שמדובר בשעמד בדין; ומדרישה בשעמד בדין, מן הסתם סיפה נמי מדובר בה בשעמד בדין!

[זהו שכתב בסיפה "יצאו אלו שהן קנס", היינו שעיקרן קנס].

אמר ליה רבה: יכילנא לשינוי לך [ニכול אני לתרץ לך], שברישא מדובר בשעמד בדין, ולכן חייב קרבן בשבועה, ואילו בסיפה מדובר בשלא עמד בדין, ולכן תשלומי קנס

הוא דוקא בכופר בשבועה בדברים שהן ממון.

יצאו אלו, כל המקרים לעיל, שתשלומיין הן קנס, וכפירתן אינה מחייבת קרבן בשבועות הפקדון.

מב-ב ומידיק מכאן אבי: מי לאו, האם לא מדוכר בשעמד כבר בדיין, וחיבתו ממון על פי עדים, ועתה תוכבע על ממון זה! ובכל זאת שנינו משנה שפטור מקרבן בשבועה, היה ועיקרו הוא קנס!

ודחה רבא את קושית אבי: לא. אלא מדובר שם בשלא עמד בדיין עדיין.

ומקשא אבי: וזה מדרישא של המשנה, דהיינו, דברי רבנן, שחולקים על רב שמעון, וסוברים שחיבין קרבן בשבועה אף בתשלומי קנס — על כרחך מדובר בשעמד בדין, ודאי סיפה נמי, דהיינו, דברי רב שמעון שנחalker עליהם, מדובר בשעמד בדין!

דקטני ברישא של אותה משנה: אין לי שחיבין קון וחומש וקרבן אשם גזילות על שבועות כפירת ממון, אלא בדברים שימושין עליהם את הקון בלבד.

תשלומי כפל, תשלומי ארבעה וחמשה⁽¹⁶⁾,

16. כתבו התוס' ישנים, שאף רב שמעון מודה בזה, שודאי שלא שביק איניש מידי דכי מודה מיהיב, ותבע מידי דכי מודה מפטיר. וכאן גם הכל קין, ולא שייכת הסברה שהוא אומר להלן, שלא שביק איניש מידי דקיין וכו'.

17. דאפילו אם נמצאה בידו הגניבה, לא מצי למتابעה ולמיירליה: אתה גנבתו, שלם לי הכל! שהרי כל עוד שלא עמד בדין, יכול הוא

ושוב לא هو קנס! ותירצו, דאין לך ייחוד גדור מזה שהعبد תובע את גופו מרבו שישחררנו ויכתוב לו גט שחרור על כך.

והגר"ש רוזובסקי תהה על דבריהם, למה הארכו בקושיתם, הרי אפשר להקשות בפשיטות, מה שיקיחוד כל שחרור عبد, וכי העבד ישחרר את עצמו על ידי כל?! ועיי' בmaharsh'a.